

REDACTIA

ARAD, STR. AULICH (ADAM)

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe 1 an fl. 10; pe 1/2
an fl. 5; pe 1/4 de an
fl. 2.50; pe 1 lună fl. 1.

N-rii de Duminecă pe
an fl. 2.—

Pentru România și străinătate:
pe an 40 franci.

Manuscripte nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

ARAD, STR. AULICH (ADAM)

INSERTIUNILE

ac și șir garmond: prima-dată
7 cr.; a doua oară 6 cr.;
a treia-oară 4 cr. și timbru
de 30 cr. de fiecare publi-
cațiune.

Atât abonamentele cât și
insertiunile sânt a se plăti
înainte

Scrisori nefrancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

DIVERSIUNI.

(L.u.) E o apucătură foarte vechie în politică să cauți a produce diversiuni în public, spre a atrage atenția dela chestiuni ce ar trebui să fie obiect de continuă preocupare.

Astfel face adesea și guvernul. Proceșele de presă, descoperirea (?) „revoluțiilor valahe“ nu sunt decât inscenări cu scop de a produce diversiune în public și spre a interverti lucrurile, arătând nu cum ele sunt în realitate, ci cum li vine lui la socoteală să le prezinte.

În străinătate ne prezintă pe noi ca „provocatori“; ba ne scoate chiar vestea, că suntem conspiratori primejdioși nu numai pentru ordinea publică a statului nostru, ci amenințăm chiar pacea europeană.

Cu mijloacele de cari dispune, se înțelege că nu-i este greu guvernului a produce asemenea diversiuni... O zi două, reușește să surprindă și buna credință a lumii mari. La urmă însă adevărul tot iese la iveală și cei cari umblă pe căi neonestе, rămân de batjocură.

Se pare că sunt și în politica națională politicieni căror le place să uzeze de această apucătură „diplomatică“ cum cred ei, dar' la tot cazul deochiați.

Pe la începutul lunii Decembrie a anului trecut ni-se promiteau într'un anume organ național întruniri cu grămada: la Sibiu, Dej, Bistrița, Cluj, Alba-Iulia etc. etc. Lumea sta înviorată și aștepta deci marea acțiune națională, care să dovedească eară nu numai jertfa și oboseala ce suntem capabili să aducem pentru neam, dar' și solidaritatea pe care vom refuzăm-o eară înspre marele folos al națiunii.

Cu cât vremea trece însă, cu atât cei-ce erau mai optimiști încep a fi mai decepționați.

„Marea acțiune“ a rămas vorbă lată pe hârtie răbdătoare și par'că eară se intenționează producerea unei diversiuni. Oamenii cari ne vesteau adecă „marea acțiune“ se pasionează acum de o chestiune care dacă ne interesează, nu poate să prevaleze însă asupra celorlalte cari de atâta timp așteaptă rezolvare.

Să ne lămurim.

Se face adecă sgomot mare în jurul visitei oficerilor români la Brașov și organul care ne vestește „marea acțiune“ cu întrunirile populare și cu congresul naționalităților, caută să stabilească eară că în România cea dela cârmă nu se inspiră nici de Mihaiu-Viteazul nici de Stefan-cel-Mare, ci după glorioasa Grivița, regele Carol se sprigină pe sfetnici „lași“, „șovăelnici“... Cu un cuvânt: e face apel ca frații noștri „să curețe curând neghina“, ca astfel în viitor să fie un „seceriș bogat“...

Noi avem încredere deplină în frații noștri din România și suntem siguri că ei știu să-și conducă afacerile așa fel, ca România să nu deo îndărăt.

Vorba e însă de noi, cesti de aici! Ce facem noi?

Cum se cultivă holdele noastre și care este munca depusă întru a ne asigura un „seceriș“ oare-care?

Chestia asta să o discutăm, asupra acestei afaceri să ne pasionăm!

După-cum vedem, acțiunea de iarnă — în Ardeal cel puțin — s'a dus fără a lăsa urme în analele luptelor noastre naționale. Pentru primăvara de asemeni, nici un program! Cât despre congresul naționalităților, deocamdată el a rămas... în procesul verbal ce au publicat ziarele maghiare. Incolo nimic pozitiv și nici nu se svonește cel puțin despre vre-o pregătire oare-care, deși noi din trecut așa știm, că asemeni lucruri nu se fac în două trei zile, și așa nu prea suntem lămuriiți, cum o să se fină în Maiu, după-cum s'a anunțat, dacă până aci chiar cei din comitetul naționalităților sunt numai la partea academică a lucrurilor.

După-cum vedem, cei harnici și doritori de muncă națională au și aici acasă teren larg, „holde“ cari așteaptă să fie muncite. Până-ce acasă toate-s „pârlog“, noi socotim că a voi să „regulezi“ afacerile vecinilor este numai o încercare de a produce diversiune.

Încă odată: să căutăm a ne aduna forțele asupra luptei grele de acasă, asupra nevoilor ce reclamă o rezolvare urgentă, ear' nu să ne concentrăm preocupările asupra unor lucruri a căror rezolvare se va face ea și fără concursul nostru.

Argumente, nu glumă. Pentru a infunda pe dl V. A. Urechia, care a spus că este pentru înfrățirea Românilor cu Ungurii, se înțelege pe baza dreptății și a libertății, Dr. Kenedy Geza, în epistola sa despre care am amintit eri, scrie: „Pela noi așa credeam (la 1892) că întreținem relațiuni cu „decemvirii“ cari juraseră să aștepte la revoluție pe Români din statul maghiar... Parcă noi, cei d'acici, am fi niște oameni fără judecată, pe cari să ne arunce în revoluție și să ne vindă lui Bánffy cel întâiu venit!“

Mai scrie: „S'a mai lățt la noi știrea, că D-Tu ai zis tinerilor români, la 1893, când s'a transportat în România steagul albastru: când unui tiner i s'a urit cu viciața, să și-o sfișească demn, aruncând o bombă în parlamentul maghiar“...

Si așa mai departe, tot: „la noi așa credeam“, „s'a mai lățt știrea“, — tot argumente una și una.

Il mai acuză pe dl Urechia pentru-că în Legendele sale reproduce o convorbire ce a avut în Ardeal cu un țeran Român, care a întrebat (la 1866): „Vin feciorii lui Vodă într'acoa?“

Ear' cât despre confederația balcană, care la 1862 fusese aprobată și de Kossuth, Dr. Kenedy zice cămigratiu maghiari o primiseră ca proiect eciar, numai de silă... Să nu se mai vorbească deci de înfrățire între popoarele dela Dunăre și Balcani!

Si dl Dr. Kenedy crede că face politică mare, pentru-că își publică prosa de pagina întâiu a ziarului guvernamental „Pesti Hir-lap“.

Halal de așa politică mare!

Scrisoare din Budapesta.

Voci de presă. — Frica de reacționari. — Sărăcie și fudulie.

Budapesta, 13 Martie.

Venirea la putere a contelui Thun în Cisleitania nu prea e pe placul Ungurilor. „Országos Hirlap“, cel mai proaspăt boboc în grădina literaturii oficioase Bánffy-ane vorbește în general despre Thun, și zice:

„Față cu sistemul dominator au reprezentat „spiritul tăgăduirii“ atâta timp, până ce popoarele interesate în cauză se obișnuiră a vedea în ei oamenii tăgădulelei. Această credință a aruncat oare-care vël peste chipurile lor; astfel că apăreau negri. Ear' când ceva prea poe-nește tare și se înalță un chip negru, oamenilor nu le trece prin minte tocmai gândul la cer.“

„Această explică consternarea cea mare, care cuprinse eri pe toți în Austro-Ungaria și a ținut captivate spiritele până azi la ameazi. În ora aceasta s'a descoperit, că nici un lucru nu e așa negru cum e zugrăvit...“

„Contele Thun trebuie să abziecă de înclinările secrete ale inimei sale...“

Și apoi se mângăie: că n'avem motiv a privi cu neîncredere ocărnuirea lui.

Al doilea guvernamental, „Pesti Hir-lap“, își pune întrebarea: „Hohenwarth redivivus?“ adecă: venirea la cârmă a contelui Thun este ea oare o nouă încercare din partea Coroanei de a da Austriei alcătuire federalistică cum o încercase la 1871, fiind ministrul-president contele Hohenwarth, în timpul căruia M. Sa Monarchul recunoscă printr'un rescript împărătesc dreptul public de stat al regatului Boemiei și promisese a se lăsa să fie încoronat ca rege al ei. Lucru cunoscut, că atunci numai Maghiarii, prin graiul lui Andrassy, ministrul de externe, zădărniciaseră realizarea trialismului. Foaia semioficioasă scrie între altele:

„...Ear' din toate cele ce preced conchidem, că trebuie să vedem în venirea la putere a lui Thun apropiindu-se de a reveni earăși pe tapet programul lui Hohenwarth, și că-l vom zări acest program naintea noastră, dacă nu azi, poate peste două luni, în chipul lui complet original!...“

„Poate că socotelile și speranțele Cehilor se concentrează în punctul, că ceea-ce n'au reușit sub Hohenwarth, o vor dobândi prin contele Thun“...

Guvernamentalul însă nu se teme de nimic, căci Ungaria e atât de „consolidată“ în sens național încât „nu o pot face să clatine cât de puțin nici porțile iadului“.

În sfârșit vël dau și părerea unei foi mai independente, anume a lui „Neues Pester Journal“, care între altele zice:

„...Încât privește aceste amenințări federalistice, astăzi încă așa cugetăm, că ciorba nu se mănâncă așa fierbinte cum a fost gătită“...

Ear' mai la vale: „Ungaria nu mai e astăzi în stare, cum s'a întâmplat aceasta sub Hohenwarth, de cătră contele Andrassy, de-a interveni ca factor activ întru descurcarea nodului austriac. Condițiunile necesare pentru o astfel de intervenire lipsesc astăzi. Nu ne vom apuca să comparăm motivele, care atuncea militau pentru o acțiune, ear' astăzi în favorul pasivității; vroim numai să îndigăm asupra poziției de astăzi a Nemților în parlament, care face pur și simplu imposibilă o astfel de intervenție“...

„Magyarország“ merge și mai departe,

căci vede deja „reacțiunea“ triumfând în toată Europa.

Așadar' atât din cele-ce ați reprodus, înșiv, cât și din cele-ce v'am înșirat eu mai sus, reiese mai bătător la ochi, decât se pare, că stăpânitorilor de aici le e frică de „stafia“ istorică a lui Thun, dar' frica a cărei isvorul de căpetenie este rea conștiința și grozava nemulțumire, că cu toate eforturile și jertfele nebune, cu toată „inteligenta coruptă și poporul slab“, născute din „rendszer“-ul scos la iveală de Rohonczy, nu au ajuns absolut la nimic și nici nu vël să ajungă afară doar' la risipa enormă de bani umblând după potcoave de cai morți.

O vël aceasta cu toții, în primul rând însuși Jeszenszky, d'acolo mânia lui, nervostatea, podagra și lipsa de poftă de mâncare, și mai cum se chiamă nevoile de care suferă bietul om.

Mai bine zău ar face și el și cele trei scripturoaice kulturegiletiste: Emke-Femke-Demke (dunantuli közművelődési egyesület), mult mai bine ar asigura viitorul neamului „singur alcătuit de stat“, dacă și ar îndrepta activitatea salutară asupra centrelor de barbarie și înapoiere mai rea decât — nu asiatică ci — de sëlbatăcie, primordială, cum domnește în d'alde Hodmező-Vásárhely, Orosháza etc. Acolo cultivați și fericiți lumea, da! Acolo găsiți teren și lucru de muncă adevărat patriotică, așa de mult, încât vi-se va face përl măciuca.

Eată tocmai dau de o nouă dovadă; cetese în foile de aici: alaltăeri la 11 c., directorii mai multor școale civile (polgáriskola) din capitală, au făcut cunoscut la mai multe sute de școlari că nu-și mai pot urma cursurile, deoarece-ce părinții lor n'au plătit didactrul. Nu vël e rușine! Nu e oare scandal, că faceți palaturi pentru Dieta voastră de palavragii mai pompoasă decât cea dintr'un stat de prima ordine, ear' pe copiii vostri li lăsați să fie scoși din școală în mijlocul anului pentru-că e prea mare didactrul? Nu e oare nebulie.

Corespondentul.

Noul guvern austriac.

Viena, 11 Martie.

De ce a venit Thun la putere? Care este chemarea sa?

Acum, după-ce v'am spus de unde se trage și ce a fost până acum noul nostru president al ministerului, urmează să vël arăt cum a venit la putere, încotro li este prescriș să meargă scurt: care este misiunea de căpetenie și care de a doua, a treia etc. mână.

Pentru-ce a ales Impăratul tocmai pe contele Thun ca urmaș al lui Gautsch, sau mai bine zis al lui Badeni?

Răspuns ar fi ușor de dat și foarte simplu, cât se poate de logic, dacă am judeca numai teoreticește și anume: fiind-că l'a găsit pe contele Thun ca cel mai vrednic și destoinic în situația de azi.

Bine, dar' de ce l'a aflat ca atare?

Fiind-că pe lângă însușirile lui ca om politic și capacitatea lui ca om de stat în sine, a știut pe de oparte să se împace cu Cehii-tineri, așa de puternici azi, ear' pe de alta a câștiga pe partea sa pe Nemții din Bohemia în restimpul cât era acolo guvernor, declarându-se odată pe sine însuși cu oare-care ostentație, sau mândrie prefă-

cută a fi „*Deutschböhme*“ (Neamț din Bohemia).

Cum s'a ajuns la împăcarea între el și numai la ei în țeara lor, dar' așazicând în întreaga Austrie, n'a eșit încă la vileag, desul că de câțeva vreme nu numai că nu vorbeau de rău despre el, ci earăși pomeneau cu oare-care satisfacție vorba lui despre „Incoronarea împăratului ca Rege al Boemiei“, și prin unii publiciști foarte bine informați din ambele părți scoteau numele lui la iveală ca pe cel mai capabil de a lua azi frânele puterii în rână. Declararea sa autonomică prevălea peste vorba „*Deutschböhme*“ la ei, Cehii peste tot, știind bine că nu trebuia luată tocmai așa în serios, ci numai ca o *captatio benevolentiae*, adică spre a-și face ochiu bun și la Nemți.

Argumentul acesta al venitii sale la cărmă s'ar putea pune și întors adică: deoare-ce nici una din aceste două națiuni cari stau față în față în luptă pe moarte și pe viață, n'avea în el deplină încredere, sau contele Thun era pe lângă calitățile lui sus amintite, mai puțin pronunțat naționalicește decât oare-care om politic cu aceleași însușiri de om de stat.

Între acestea se scoate mai ales la iveală energia lui, inclinarea de a se folosi și de măsurii aspre pentru ajungerea scopului propus, însușire a cărei isvor zace în psihologia-i particulară individuală, cum s'ar zice autoritară.

Coroana așadar pe el l'a ales ca cel mai vrednic de a „conduce trebile“ cislethane, netăgăduit încercate în sine, dar' complicate prin împregiurarea, că reînnoirea pactului e nu se poate mai urgentă.

Nici una dintre celelalte importante chestiuni nu este așa de arzătoare, nici chiar chestiunea numai ca atare luată a împăcării între Cehi și Nemți nu, ca reînnoirea pactului; deși earăși trebuie să recunoaștem, că ambele aceste chestiuni stau pentru acum într'o strinsă legătură, și anume, că dacă n'ar fi pe tapet tocmai chestiunea împăcării între cele două națiuni, reînnoirea pactului nu numai că ar avea mai multe șanse de a fi rezolvită mai spre folosul Austriei, dar' ea s'ar fi întâmplat în anul trecut și nu trebuia prelungit pactul încă pe un an, a vota așazisul „provisor“.

Ear' pe de altă parte, dacă tocmai acum adică în timpul edării ordonanțelor privitoare la egala îndreptățire a limbei cehe cu cea nemțească în țeara Bohemiei și a Moraviei (5 și 22 Aprilie a. c.) nu cădea reînnoirea pactului, guvernul Badeni stătea

pe semne încă astăzi la putere și o mână înainte cu mai mult sau mai puțin noroc cu treaba împăcării.

Lucrul de căpetenie atât pentru stat, pentru monarhia întreagă, cât și pentru Coroană este așadar de-ocean dată reînnoirea pactului economic cu Ungaria, căci de realizarea lui, de modul rezolvirii acestei afaceri, depind alte chestiuni extrem de importante cu caracter politic, pe care nu vreau acum să le discut.

Și contele Badeni avea ca prima și cea mai de căpetenie misiune de adus la îndeplinire tot reînnoirea pactului, pentru această treabă în prima linie îi dăduse Coroana puterea în mână, ear' modul cum să o facă era să fie dovada dibăciei lui, sau a norocului. Pentru a și asigura spriginul Cehilor — partidul cel mai puternic cu morale — Badeni le dădu ordonanțele, că ei Cehii numai pe acest preț promisera vorurile.

Se înțelege, că nici el, nici ei nu bănuiau că din ordonanțe are să se nască o astfel de grozavă împotrivire a Nemților, cum a fost cunoscută obstrucție, căci desigur și el și ei totuși găseseră alt chip de a se înțelege asupra tirgului, ceea-ce ar fi fost de preferit și privitor la naționalitățile nemaghiare din Ungaria.

Despre cabinetul *Gautsch* era hotărât din capul locului și se știa, că e numai un guvern de tranziție, pentru a netezi oarecum calea contelui Thun, care în esență este urmașul adevărat, precalculat al contelui Badeni.

Așadar, principala și cea mai urgentă misiune și a actualului guvern este: reînnoirea pactului economic cu Ungaria, dacă rusește a o îndeplini aceasta, își va câștiga cel mai mare merit în ochii Coroanei care-l va lăsa apoi cu tot spriginul său, să resoalve și celelalte chestiuni, în prima linie chestiunea cehică, precum și cea a autonomisării sau federalisării Austriei în general.

Spre a putea însă reînol pactul cu Ungaria, trebuie pus parlamentul în poziție de a putea lucra, trebuie ca Nemții să înceteze cu obstrucția. Eată dar' scopul și mai nemijlocit al contelui Thun, scop despre care vă voi serie rindul viitor.

Federalistul.

Scrisoare din București

A 50 a aniversare a constituției italiene.

Vineri seara la 20 Februarie c. Italiani. din capitală au sărbătorit la Coloseul Oppler, printr'un mare banchet la care a asistat peste 120 de persoane printre cari ministrul Italiei, d. marchiz *Beccaria d'Incisa*, și primarul Capitalei, d. *C. F. Robescu*, a 50-a aniversare a statutului.

La acest banchet au asistat de asemenea și reprezentanții coloniilor italiene din mai multe orașe din România.

S'au ridicat mai multe toasturi. Cel dintâiu a vorbit dl marchiz *Beccaria d'Incisa*, care a bătut pentru Suveranii și dinastiile Italiei și României. A mai închinat pentru prosperitatea României. Apoi s'a adresat primarului cu următoarele vorbe: „*Italianii sunt oșu de bine primiți în această țară în cât simt datorita de a vă mulțumi d-v., ca reprezentant al Capitalei țerei, pentru această ospitalitate ce se acordă de români italienilor.*“

La acest toast a răspuns d. *C. F. Robescu* printr'o strălucită cuvintare, întreruptă des de aplausele comensilor. D. Primar a spus că italienii vor fi în tot-d'auna bine primiți aici, de oare ce sunt frații nostri de sânge. D. Robescu a mulțumit apoi Italiei pentru sprijinul pe care ea l'a dat în toate ocaziunile României și a bătut în onoarea Suveranilor și Dinastiei Italiei.

A vorbit apoi dl *Luigi Cazzavillan*, directorul ziarului „*Universul*“ și președintele societății de ajutor reciproc și de binefacere a Italianilor din România, care a ținut un discurs vrednic de însemnătatea acelei memorabile zi. „Prezența atâtor fii ai patriei mame la această serbare — zice autorul — este cea mai prețioasă dovadă că sfânta dragoste pentru patrie e mereu caldă în inimile tuturilor italienilor și că de câte ori e vorba de a serba aniversarea unui eveniment național, toți șuntem gata a face orice sacrificiu spre a onora scumpa și iubită noastră Italie.“

Au mai vorbit: Dr. *Drugescu*, medicul soc. italiene; Dr. *Belciugățeanu*; inginer *Marin*; *Pietro Carrivelli* și *Pascutti*.

D. Dr. *Belciugățeanu*, deși român, a vorbit în limba italiană.

S'a împărțit tuturor comensilor un ziar de ocazie cu portretul regelui *Carlo Alberto* și cu o descriere amănunțită asupra faptelor petrecute în 1848 cu ocazia acordării Constituției Italiei. S'au citit apoi mai multe depeși din partea fruntașilor italieni cari din diferite împrejurări n'au putut lua parte la banchet.

În tot timpul banchetului a domnit cel mai mare entuziasm printre toți asistenții, și o muzică militară a cântat arile cele mai frumoase.

Din România.

În urma intervenirii dlui ministru al instrucțiunii publice și al cultelor, I. P. S. S. Metropolitul primat a adresat o circulară tuturor protoereilor de județe ca, prin îngrigirea preoților din fiecare comună din țară, să se formeze un tablou de numele soldaților din comuna respectivă, căzuți în rebelul pentru independență.

Acest tablou va fi așezat în lăuntruțul bisericii, la locul de onoare.

La fiecare serviciu divin, preotul va pomeni numele acestor viteji.

15 Martie în Arad.

Iluminația de aseară. — Mulțimea. — Asalt contra „Victoriei“. — Spargerea Seminarului. —

Aseară orașul întreg a fost iluminat. Maghiarii serbau adică ajunul zilei de 15 Martie. Mulțime enormă era pe strada mare. S'a făcut conduct cu muzică și lampioane, s'a strigat „*éljen*“, s'au dus la statua „celor 13“, cu un cuvânt, paradă mare.

E firea lor însă ca să-și de-a în petec și la zile mari. Astfel și de astădată ovinisții mai sălbatici s'au preparat să-i reguleze pe Valachii cari nu iluminează, spargându-le ferestrele.

Eată cuvântul de ordine, dat tipărit pe mii și mii de afișe:

A „VICTORIA“ bank
ablakait beverni.

A magyarság.

Ceea-ce însemnează: „Să spargem ferestrele Victoriei. Ungurimea“.

N'au putut să spargă însă pentru că, părțindu-se prea fără genă cuvântul de ordine, funcționarii băncii au aflat despre cele-ce se plănuiesc și au anunțat poliția, ducându-i chiar și „corpus delicti“: un Unguras care împărțea afișuri... Ungurimea adevărată, încercase asaltul, mergând în valuri puternice înspre bancă, dar' poliția și-a desfășurat toate forțele și astfel spargerea a fost zădărnicită.

Suntem numai curioși să știm acum, oare poliția urmări-va pe cei-ce au tipărit și împărțit hârtiuțele cari provocau la destrucție. Dacă am fi făcut noi Români asemenea

Expediția artictă.

În anul 1879, dl James Gordon Bennet, celebrul archimilionar American, director-proprietar al ziarului „*New-York Herald*“, înarmă și aprovizionă, cu cheltuelile sale, o corabie pentru descoperiri polare.

Corabia se numea „*Janette*“, și era pusă sub comanda căpitanului W. de Long.

Înarmarea de expediție de descoperiri trebuie să se știe, nu era ceva nou pentru ziaristul American; numai pe Stanley îl trimisese de patru ori în Africa: întâiu, în 1867—68, ca corespondent pe lângă armata lui Sir Garnet Wolseley, în războiul cu Așanții; a doua oară, în 1871—72, când îi încredință o escortă de 200 de oameni spre a căuta pe David Livingstone; a treia oară, în 1873—74, când însoți în războiul cu Abisinia, armata Engleză sub ordinele lui Sir Roberth Napier și a patra oară, în faimoasa expediție în care, însoțit de 500 de oameni, Stanley străbătea Africa dela Zanzibar la Congo.

Corabia „*Janette*“, echipată cu oameni hotărți și provizionată din belșug, părăsi Statele-Unite, și se îndrumă spre strămtărea lui Behring.

Găsind strămtărea liberă de ghețuri, ei înaintară mereu spre nord. Și, la 4 Sep-

temvrie 1879, ajunse la insula lui Wranger unde fu prinsă în ghețuri și din cari nu putea să scape fără a peri.

Strănsă de toate părțile de banchiza pe care se afla, corabia înainta mereu spre mează noapte, dusă de mâna unui curent-marin necunoscut până atunci. Și, pe când comandantul și echipagiul credeau că s'ed pe loc, „*Janette*“ mergea, înainta mereu spre perire.

Peste două luni, în Noemvrie 1879, ea se găsea la 73° lat. nord.

Peste alte două luni, în Ianuarie 1880, inconjurată de toate părțile de munți uriași de gheață, corabia era la 74° lat. nord. În Iunie, era la 75°, în Septemvrie, un an de când fusese prinsă în ghețuri, era la 76°; în Ianuarie 1881, era la 76°, și, peste 5 luni, curentul o duse la 69° lat. Nord.

Intr'una din zilele lui Iunie 1881, „*Janette*“ — la aproape 80° de lat. nord — se văzu de odată liberată din ghețuri și plutind pe un canal de apă liberă.

Din Septemvrie 1879, când fusese prinsă la insula lui Wranger, trecuseră 21 de luni.

Și, într'acest timp, pereții cei netezi și drepți ai „*Janettei*“ fuseseră, încetul cu încetul, spărți de grozavele presiuni ce suferise.

Corabia începu să se lase, și apa să năvăloască cu furie prin cabine și prin magazii.

La moment, căpitanul și echipagiul fură pe puncte, și lăsară bărcile pe apă, se aruncă ceva provizii și se începu descinderea. Și pe când comandantul, cel din urmă și cu inima zdrobită de durere, se cobora într'o luntre și da semnalul retragerii, „*Janette*“, cu un zgomot lugubru, plină de apă, își lua adio dela lume și se afunda în eternitate.

Încă zece minute dacă ar mai fi întârziat, bieții marinari ar fi fost de sigur înghițiți de valuri o bată cu crabia care le fusese azil în cursul atâtor luni.

Ce bine ar fi fost pentru dinșii să se îneca!!!... Ar fi fost scutiți, sârmanii, de un drum obositor de 800 — 900 de kilometri până la coasta Siberiană, unde trebuiau să moară cu toții de oboseală și de foame...

După cinci luni de drum obositor, pe gheață și pe apă — aci trind luntrile pe gheață, aci navigând cu ele pe marea liberă și după ce în cale descoperiseră mai multe insule — Bennett, de Long, *Janette*, etc. — căpitanul de Long și echipagiul său, istoviți de foame, ajunseră în fine pe coasta Siberiei în Octombrie 1881.

Țărutul nordic al Siberiei, cum a fost, este și va fi în veci, nelocuit, neospitalier și înghițat, nu oferi naufragiților de cât ostenele, chinuri și foame.

Puținele provizii luate de pe „*Janette*“

se sfârșiseră, și dinșii erau expuși a muri de foame.

De Long hotărî să înainteze cu oamenii săi spre miază-zi, până va da de un pământ locuit și de ceva hrană.

După ce înaintaseră câte va zeci de kilometri, după ce mâncaseră ultimul pesmet și picioare de căine, fierșeră ultima foșă de ceai și roseseră ultima piele de urs, singura lor încălțăminte, oboșiți, nebuni de foame și de frig, ei se resemnară, făcând la rândul său, să cadă pe aspra zăpadă a Siberiei de nord; și să moare unul după altul, blestemând ceasul și ziua când ei se imbarcaseră pentru această expediție nenorocită.

Singura răsplată pentru căp. de Long, aceea care îi va face numele nemuritor, este că, strimtoarea ce desparte insula Wranger de continent și una din insulele descoperite în timpul retragerii îi poartă numele — strimtoarea de Long — insula de Long.

Cu atât s'a folosit și atâta îi rămâne... Nausen pomenește de multe ori de această nenorocită expediție a „*Janettei*“.

Const. A. Ștefănescu.

„mare ispravă“, suntem sigur că ear' se „descoperea“ „revoluție valahă“ și ajungem prin temnițe.

Marele ajun tot a fost însă necinstit de canalie: la Seminar s'a comis un adevărat vandalism, spărgându-se toate ferestrele. Nu s'a cruțat nici Alumneul, unde deosemeni se ved urmele destrucțiunii, tot atât de dovezi despre ceea-ce știu fi lui Arpad după un jumătate veac dela proclamarea libertății.

1848.

13 Martie

(Căderea lui Metternich).

După revoluția dela Paris, izbucnită în luna Februarie 1848, fără îndoială, că cea dela Viena este cea care asupra Europei a făcut efect mai mare. Ea a fost așa zicând semnalul de luptă nu numai pentru Unguri, dar și pentru Italiani, cari de altfel se încercaseră a face revoluție încă la începutul lunei Martie.

La Viena mai ales, studenții a avut un rol covârșitor. Se știe anume, că ei formulară un *Memorand*, pe care l'au presintat împăratului. Când li s'a anunțat că împăratul va examina cererile cuprinse în Memorand ei s'au arătat nemulțumiți și au primit cu hohote de ris răspunsul. Demonstrațiile lor s'au întins prin toată Viena; cetățenii și studenții în număr imens au asediat palatul Dietei.

Guvernul a trimis armată. Primele trupe au fost primite din partea publicului cu o ploaie de pietre. Din ordinul arhiducelui Albrecht s'au descărcat primele focuri. Au căzut cinci pe cari vienezii i-au numit victimele din Martie.

Cu aceasta s'a rupt zăgazul. S'a vărsat sânge de cetățean, care striga răsbunare. În oraș era agitație colosală. Toți se pregăteau de revoluție. Cu deosebire lucrătorii, așa că dacă nu se încuiau porțile orașului nu s'ar fi dat înapoi nici dela asediarea Bugului.

În decursul zilei au mers la împăratul mai multe deputațiuni. Una dintre acestea și-a exprimat dorința să fie demisionat din funcție cancelarul Metternich. Fiind că mulți membri ai guvernului, chiar și împăratul, aveau antipatie ascunsă față de cancelarul, au primit cu bucurie cererea, și au jertfit pe funcționarul imperial, care servise 40 ani.

Cel mai mare rezultat al zilelor de marș în Viena a fost deci căderea lui Metternich. El a fost provocătorul urei, al amărăciunii și dorinței de răsbunarea poporului.

Eată cum a caracterizat Napoleon politica lui Metternich: „Un diplomat poate să amăgească pe toți, dar' să nu mintă nici odată. Metternich însă minte mercu fară să amăgească pe cine-va“.

În anul 1813 Napoleon a avut o lungă întrevedere cu Metternich în Drezda. Au discutat 12 ore. Napoleon amenința, celelaltă usa de toate armele ce le da diplomatului consumat rafineria și șarlatania. Metternich acusa pe Napoleon, că din cauza războaielor ce provoacă numai francezii au perit 6 milioane.

„Ce mi pasă de vor mai muri încă 6 milioane,“ — a răspuns Napoleon.

Apogeul politicii s'ale și l'a ajuns Metternich după căderea lui Napoleon, cu prilegiul congresului dela Viena. El poate fi numit sufletul ori mai bine autorul sfintei alianțe, ce încheaseră împărații pentru a-și susține reciproc dinastiile. De drepturi ale popoarelor, ori de libertate, nici odată n'a voit s'audă, de aceea căderea lui a și înveselit pe toți luptătorii sinceri ai libertății popoarelor.

DIN BIHOR.

Să apropie terminul de încheiere a subscrierilor de acții la institutul nou de bani „Bihoreana“, care s'a urzit de către oamenii de bine și noștri din Oradea-mare și comitatul Bihor. Cu nerăbdare așteptăm ziua, când se va ști, oare priceput-au toți însemnătatea mare a acestei instituțiuni, care are să fie chezașia unui mai bun viitor pentru poporul nostru?

Cei din centru deja înainte cu luni de zile au început a merge din sat în sat pentru adunarea de acții, dar' pe lângă toate acestea, avem mare lipsă și de ajutorul fraților noștri, cari nu aparțin comitatului nostru.

Cu înființarea băncii noastre se va da viață trupului nostru național, și averile strămoșești nu vor mai trece pentru datorii bagatele în mâinile cămătarilor. Nu cred să existe numai un român, căruia ia dat D-zeu dare de mână, să nu grăbească cu obolul său la înaintarea acestui lucru așa zicând epocal al bihorenilor.

Banca noastră pe lângă aceea că e de mult simțită, mai are un viitor splendid, și conviași suntem, că întotdeauna va ocupa un loc de frunte în toate privințele între institutele noastre de bani,

Numai bunăvoință, și ajutorul lui D-zeu va fi cu noi.

Omieron.

Știri din străinătate

— Marele duce rus George Mihailovici, logodnicul principesei Maria, a trimis 8000 de franci pentru ridicarea unei capele în locul unde logodnica sa și tatăl ei, regele George, au scăpat de atentat.

— Din Havana (Cuba) vine veste la Madrid că o furtună groaznică a dărmat cazarma și spitalul din Batabano. 9 soldați au fost uciși și 39 răniți. Se crede că acum, în urma morții șefului de insurgenți Ducassi, provincia Pinar del Rio se va pacifica lesne.

Deună-zi, când regele Humbert al Italiei se întorcea dela o revistă militară, un bătrân anume Desmane i-a eșit înainte și i-a strigat: „Majestate, opera strămoșului Vostru Carol Albigert e mare și nobilă, însă e zădărnicită de jesuiți. M. V. să nu aibă odihnă până nu va alunga din țară pe acești dușmani ai ei.“ Bătrânul a aruncat și în Cameră o petiție prin care cere explusarea din Italia a jesuiților.

Proverbe despre Femei.

Numai asupra sexului frumos nu lipsesc proverbe. Unele din ele le laudă; cele mai multe însă le critică. Iată câte-va din diferite țări, culese la întâmplare:

Grecia: Amorul e orb, dar însurătoarea are ochi străvezători. — La câte trei zile ploaie, un invitat, o femeie, sunt cele trei mai neplăcute lucruri din lume.

India: Dacă vrei să cunoști curățenia aurului: încercă-l cu piatra de atingere; caracterul unui om: să-l ascuți vorbind; puterea unui bou: încercă-l; cugetările unei femei nu le vei putea nici odată afla.

— O femeie seamănă umbrei sale: urmărește-o, ea va fugi; fugi, ea te va urma.

Arabia: Consfătuiește-te cu femeia ta și fă după cum te taie capul. E mai bine să ai mai multe femei, de cât una singură: când ele se ceartă, tu ești liniștit.

China: Limba unei femei este sabia ei: ea n'o lasă nici odată să ruginească.

Franta: Ași bate femeia sau un sac de făină este același lucru: ce e bun se duce iar ce e rău rămâne.

Germania: Insoară-te cu o femeie, dar nu cu figura ei. — Femeia, ca și o sobă, trebuie să rămâie acasă.

Danemarca: Femeia este ca și marea: supusă aceluia care o înfruntează, teribilă pentru acela care o teme. — Mănâncă-ți peștele cât e proaspăt și mărită-ți fata cât e tinără.

Scotia: Bărbat bun, femei rea: femeie-bună, bărbat rău.

Italia: Femeia este când toată mierea când toată fiere. Mierea se schimbă câte odată în fiere, dar' fierea nu se schimbă nici odată în miere.

NOUȚĂȚI

Arad, Martie 15 n. 1898.

Infamia cu maghiarisarea numelor. Ziărele maghiare de azi anunță cu mare veselie, că între cei 80 funcționari dela căile ferate cari și-au maghiarisat numele sunt și Români de pe Valea-Murșului.

Sunt, într'adevăr, doi trei „boaktari (vighili) cari nici nu știu despre ce e vorba și cărora li-s'a spus că numai așa vor primi plată, dacă se vor numi cum a venit „porunca dela împărăție“.

Eacă prin ce mijloace se propagă maghiarisarea numelor!

Fuga „patriotului“ taica Moise. Patriotilor cari aranjează sərbarea ungurească de azi, le venise pofta să intervină pentru a se ținea azi „Te Deum“ și la biserica catedrală românească din loc. S'au adresat deci lui Taica Moise, protopopul. Neîndrăznind însă Taica Moise să pună la dispoziția Ungurilor biserica românească, căci și-ar fi aprins paie în cap cu Românii, dar' nevroidind nici să-i refuze direct, căci atunci își perdea buna reputație de care se bucură la patrioți, a dat probă de o mare diplomatenie: i-a trimis pe Unguri la P. S. Sa dl Episcop, zicând că P. S. Sa este capul bisericii, și e singurul care poate dispune, (deși Taica Moise știe că biserica e a comunei parohiale) ear' dînsul, ca să scape de toate, a fugit la Curticia, reședința sa de vară, s'a îngrijit însă ca locuința sa de aici să fie aseară bine iluminată.

Studentele în Elveția. — Se socotește actualmente numărul studenților din Elveția la 6 sute.

Dintre toate universitățile, aceea din Geneva are mai multe studenți cari urmează cursurile libere.

Acolo se socotește 331 de studenți; la Zurich 166; Lausanne și Berna câte 60 fie-care: Hâle are 2, ear' Neuchâtel și Freiburg nici una.

Picquart și Walsin-Esterhazy. Deja la începutul pertractării procesului Zola colonelul Picquart și maiorul Walsin Esterhazy, s'au certat în camera martorilor, de unde a rezultat că Esterhazy a provocat pe Picquart. Acesta a declarat că nu se bate cu un Walsin Esterhazy. Până alaltăieri au pertractat secondații această afacere, și numai după ce martorii lui Esterhazy au văzut că Picquart nu se poate indupleca în nici un chip să stea de vorbă cu ei, au comunicat lui Esterhazy că și au terminat mandatul. Esterhazy a declarat că Picquart numai de frică și lașitate a respins provocarea și adăugă.

— Numai de cravate îl mai învrednicește și voiu termina eu afacerea cu el.

Săracii în Londra. Nu departe de biserica Witechapel, într'o îngrozitoare stradă obscură, se găsește un restaurant, cel mai ef-tin din lume, unde se mănâncă pentru cinci parale.

Sub pământ, într'o pivniță, în toate zilele la amiază se adună vre-o mie de nenorociți, se înghesuesc împrejurul unei mese mai rotunde, pe care se află un fel de plăcintă monstră, monstră dar' nu gustoasă; această plăcintă, care atârână vre-o sută de

chilogramme, este felul de mâncare zilnic: o amestecătură, nu tocmai gustoasă, de legume, făină, de ficat de vacă și de sos. Fiecare misteriu are înainte-i o farfurie, o lingură și un pahar plin cu apă. El are voe să ia o porție respectabilă de plăcintă, pe care o udă cu apa limpede din paharul seu. După masă, el trebuie să-și curețe farfuria și lingura.

Un milionar mort ca cerșetor. — Zilele trecute a murit în spitalul săracilor din Chicago un om acărui viață întreagă este un adevărat roman. El era fiul unui medic bogat din acel oraș, dar', ca copil, fusese așa de rău, în cât părinții lui se bucurară când la vrâsta de 12 ani, a părăsit casa părintească și a dispărut în lume. După părăsirea casei părintești el a petrecut 32 de ani vagabondând prin diferite orașe ale Americii. După timpul acesta el a sosit în Chicago, unde era căutat ca să-și primească moștenirea lăsată de tatăl său, în sumă de mai multe milioane. Primindu-și moștenirea James Beroy își continuă și mai departe viața sa destrăbălată și în câți-va ani risipi toate miliioanele, și-a ajuns în culmea mizeriei, muri în spitalul săracilor din Chicago. Astai o dovadă mai mult că milioanele aduse de noroc sunt spulberate ușor de lipsa de minte.

Tăria Englierei: Statistica cea mai recentă a navigațiunii în lumea întreagă ajunge a afăta numărul vapoarelor la 11.271.

În acest tablou Anglia ține, și încă sus de tot, primul rang cu 5.601 vapoare.

Vin apoi, succesiv: Germania cu 846, Norvegia cu 605, Franța cu 543, Rusia trece după Suedia, care are 400 și Spania cu 355, ea n'are decât 350 vapoare.

Japonia posedă 319 vapoare, ceea ce este considerabil pentru un popor atât de tiner.

Italia are 235.

Printre flotele comerciale cu pânză tot englezii țin réndul întâiu, ei au 8.545 nave din totalul de 29.785, Norvegienii cu 2.594, Rușii cu 2.096, Italianii cu 1.605, Suedezii cu 1.439, Turcii cu 1428 și în fine Francezii cu 1.369.

Mai puține decât Francezii au Grecii cu 1.165, Spaniolii cu 1.168 și Germanii 1.067.

Olanda, care exercita odinioară o atât de mare dominațiune asupra oceanelor, n'are azi decât 631 nave.

De asemenea și Portugezii, descoperitorii lumii de odinioară, au decăzut având numai 243 nave de comerț.

Aceste cifre trebuie bine observate, căci ele denotă gradul de progres economic al diferitelor state ale lumii întregi.

ULTIME ȘTIRI

Carlovitz, 14 Martie.

Patriarhul a sfințit azi pe Lucian Bogdanovits de episcop al eparchiei Buda Noul episcop va fi introdus peste câteva zile.

Paris, Martie.

La Asniers, aproape de Paris, a fost arestat oficerul Haan, bănuit fiind că a spionat.

Londra, 14 Martie

„Times“ află că guvernul rusesc va lua dispozițiuni pentru înființarea la Sebastopol a unei fabrici pentru vase de războiu. Ear' în șantiere (fabrici) străine s'au comandat două mari încrușiătoare.

Madrid, 14 Martie.

Guvernul deși foile provoacă strășnic, totuși își impune multă rezervă în conflictul cu Statele-Unite. În Cuba sunt 82000 voluntari decși să apere suveranitatea spaniolă.

Editor: Aurel Popovici-Bareanu.
Redactor responsabil: Ioan Russu Șirianu.

Bibliografie.

„Gramatica Română“ pentru învățământul secundar de Ioan Petran, profesor. Partea II. Sintaxa. Arad. Editura autorului. Se poate căpăta și la administrația „Tribuna Poporului.“

„Abecedar ilustrat“ compus pe baza principiilor pedagogice moderne de învățării: Iosif Moldovan, Nic Ștefu, Iuliu Grosoreun, Nic. Boscaiu și Petru Vancu. Prețul unui exemplar 20 cr. A se cere la administrațiunea „Trib. Pop.“

Poesii de Aurel Ciato. Un elegant volum de peste 100 pagini, cuprinzând 40 de poezii drăgălașe atât prin gândirile, cât și forma în care sunt turnate.

„Biblioteca Noastră“ de sub direcțiunea dlui Enca Hodoș profesor în Caransebeș apare în fie care lună.

Numerale apărute până acum sunt: Nr. 1. S. Secula, „Realități și Visări“, novelete. — Nr. 2. Iosif Bălan, „Iancu de Hunyad“, cerc. istorică. — Nr. 3. și 4. G. Coșbuc, „Versuri și Proză“. — Nr. 5. Gr. Alexandrescu, „Fabule alese“. — Nr. 6. N. Macovișteanu, „Dela Sate“, piesă teatrală. — Nr. 7. Zotti Hodoș, „Intocmai!“ comedie.

„Istoria universală“ pentru școalele secundare de Vasile Goldiș, profesor. Volumul III. Eval nou. Editura librăriei Nicolae I. Ciurcu, Brașov. 1897.

„Manual de Theologia Morală“ de Dr. Athanasie Mironescu Craioveanu, profesor la universitatea din București. Tipografia „Cărților bisericești“.

„Treizeci de ani de domnie ai Regelui Carol I.“ Cuvântări și acte. Vol. I. 1866—

1880. Volumul II. 1881—1896. Edițiunea Academiei Române. București 1897.

„Litrgia Sfintului Ioan Crisostom“, culeasă, aleasă și întocmită pe baza melodiilor vechi bisericești, pentru corul școlarilor pe două voci — sopran și alt — de Nicolae Ștefu, învățător în Arad. Se poate comanda dela autorul și administrațiunea foii noastre.

„Acte și documente relativ la Istoria Renașterii României, publicate de Dimitrie A. Sturdza. București. 1888—1896. Tipografia Carol Göbl. Cuprinde:

Volumul I 1) Tractatele dintre Principatele Române și Turcia. 2) Tractatele dintre Principatele Române și Rusia. 3) Tractatele dintre Turcia și Austria. 4) Tractatele dintre Turcia și România. 5) Tractate și acte dintre Puterile Europene relative la Poarta Otomană și Principatele Române.

Volumul II. Acte și documente dela 1844 până la încheierea Tractatului de Paris din 30 Martie 1856.

Volumul III: Broșuri relative la situațiunea Principatelor Române după tractatul de Paris. Prețul 15 lei.

Volumul IV: Acte și documente dela 1 Martie până la 30 Iunie 1857.

Volumul V: Acte și documente dela 1 Iulie până la 31 Decembrie 1857.

Volumul VI: Partea I: Procesele verbale ale Adunării ad-hoc a Moldovei, dela 22 Septembrie, până la 21 Decembrie 1857.

Partea II: Procesele verbale ale adunării ad-hoc a Munteniei dela 30 Septembrie până la 10 Decembrie 1857 (Divanul ad-hoc din 1857 și Comisiunea Europeană din 1856—7)

Volumul VII: Acte și documente din anul 1858 până la înălțarea lui Alexandru Ion pe tronul Principatelor-Unite în anul 1859.

— A apărut în „Biblioteca Noastră“ nr. 8—9 Istoria țiganilor de Octav G. Lecca. Volumul de 116 pagini cuprinde în 12 capitole următoarele:

I. Originea Țiganilor. Diferitele păreri asupra originii lor. Originea egipteană, originea adevărată din India. Inrădirea cu popoarele arice. Migrațiunea lor. Antropologie.

II. Istoria Țiganilor în Europa. Venirea lor în Europa. Primile aparițiuni în Occident. Modul primirii, Diferitele edicte asupra lor. Țiganii în diferitele state; în Orient și Austro-Ungaria.

III. Populația lor în Europa de astăzi. Răspândirea lor în diferite țări. Numărul lor.

IV. Limba. Originea indiană. Asămănări cu sanscrita. Transformările limbii.

V. Religionea. Ce religione au? Credințele lor religioase. Schimbarea religiunii etc.

VI. Moravuri, obiceiuri și caracterul. Înfașurarea și fizicul. Măncarea lor. Antropofagie europeană. Popor detestat. Vrajitoria, hoția și jaful. Viața nomadă. Obiceiuri casnice. Calitățile lor rele și bune. Țiganii ca soldați, rolul lor în războaie. Țiganii nomazi. Locuințele și îmbrăcămintea. Educația. Căsătoria și înmormântarea.

VII. Organizațiunea. Vataful. Voivozii din Ungaria. Cum se alegeau. Puterea lor.

VIII. Meserii și arte. Lăcătușii și ferarii. Ursarii. Spoitorii (cu portret) și căldărarii. Aducătorii de aur. Geambașii, meserii joshnice, călăii. Agricultură și Țigani. Meseriile femeilor. Ghicoul și ghicitoria. Moravuri corupte hoția și înșelăciunea.

IX. Țiganii în România. Robia, daniile domnești. Traiul robilor, falanga. Când au venit în România? Cât prețua un Țigan? Categoriile lor.

X. Descrierea Țiganilor. Pregătiri de desrobire; George Bibescu, Mihail Sturza în Moldova; Știrbei și Ghica. Emanciparea definitivă. Cum au intrat Țiganii în noua viață?

XI. Lăutarii. Caracter distinctiv. Starea lăutarului în timpurile vechi. Barbu Lăutarul, Petrea Crețul Șolcanul. Lăutarii actuali și lăutarii vechi. Poziția lor astăzi: Muzica: teoria și gamele lor. Diferite instrumente de muzică. Alcătuirea de orchestră. Lăutarii de sate.

XII Literatura și Țiganii. Cântec țigănesc. Sinoavele populare. Legenda Țiganilor. Țiganiada. Răsvan și Vidra. Alte scrieri. Paparudele.

La începutul volumului ie pus portretul autorului cu note biografice asupra familiei Lecca; ear la sfârșit, în apendice se află șapte documente foarte interesante privitoare la Țigani.

Bibliografie. „Orașul București“, articol retipărit din „Enciclopedia Română“, publicată sub auspiciile „Asociațiunii pentru literatură română și cultura poporului român de Dr. C. Diaconovich. Cu 2 planuri și 10 ilustrațiuni“. (Edit. W. Krafft în Sibiu. Prețul 1 leu). Sub acest titlu a apărut în zilele din urmă o interesantă broșură, care cuprinde o amănunțită descriere a capitalei române. Anume ne dă un material vast despre situația geografică, suprafața, populațiunea, aspectul, fortificațiunile, grădinile publice, monumentele, zidurile, casarmele, administrația, finanțele orașului, despre autoritățile ce își au sediul în capitală, apoi despre instrucția, așezămintele culturale, presa, industria, comerțul, comunicațiunea, băncile, locurile de petrecere și istoria Bucureștilor. Dintre toate scrierile monografice despre acest oraș, broșura de față este fără îndoială cea mai sistematică și luându și date numai din publicațiuni oficiale și dela locuri competente, dă cetitorilor săi — în nucleu — o iconă cât se poate de fidelă a stărilor din capitala României. Ea este înzestrată cu un frumos plan al orașului, la care este alăturat un registru al strădelor și zidurilor mai însemnate cu indicațiile necesare pentru a le găsi la momentul în plan, apoi cuprinde un plan al grădinii botanice dela Cotroceni și un număr mare de ilustrațiuni de o frumusețe deosebită, anume: 3 aspecte din calea Victoriei, Bulevardul cu baile Eforiei, Bis. Antim, Balușa, Stavropoleos, Catedrala catolică, Atenel, Universitatea. 2 tablouri ale institutului botanic. Banca Națională. Teatrul Național și Așezămintele Brancovenesti. Broșura se poate procura la toate librăriile.

MERSUL TRENURILOR

Valabil dela 1 Octomvrie 1897.

Valabil dela 1 Octomvrie 1897.

Table with columns for routes (Arad-Budapesta, Arad-Ciaba-Oradea-mare, Arad-Teiuș, Teiuș-Arad) and train times (d. m., a. m., seara).

Table with columns for routes (Arad-Ciaba-Oradea-mare, Oradea-mare-Ciaba-Arad, Arad-Timișoara, Timișoara-Arad, Arad-Seghedin) and train times (d. m., a. m., seara).

Table with columns for routes (Seghedin-Arad, Arad-Brad, Brad-Arad) and train times (d. m., a. m., seara).

Table with columns for routes (Ternova-Cheriu, St. Ana-Chitighaz, Chitighaz-St. Ana, Boros-Șebeș-Moneasa, Moneasa-Boros-Șebeș) and train times (d. m., a. m., seara).